INCREDERE IN FORȚELE NOASTRE

Deslănțuirea războiului actual, cu un potențial de forțe umane și materiale necunoscut până acum în istoria popoarelor, determină, cum e și firesc, îngrijorare în rândul țărilor rămase în afară de conflictul armat.

Lumea întreagă este sguduită de perspectivele de nimicire pe care războiul modern le poate avea prin folosirea unei tehnice și mijloace noui de luptă.

Destinul unor țări mai mici e pus astăzi în grea cumpănă, pe deasupra capului lor, de puteri cu mult superioare în tehnica războiului.

Legile crude ale războiului n'au cunoscut niciodată în istorie cruțarea celor slabi.

Țara noastră, țară mare aici la gurile Dunării, cu o vitalitate puternică, și-a impus dela începutul conflictului, potrivit intereselor sale proprii, menținerea celei mai stricte neutralități, care corespunde spiritului de pace al întregului popor. Aceasta nu ne-a împiedecat însă să se dea toată atenția înzestrării oștirii noastre și întăririi frontierelor.

După cum se știe, publicul a răspuns cu entuziasm la apelul făcut de conducători pentru înarmarea țării, și nu e ocazie, în care poporul să nu-și manifeste cel mai profund sentiment de încredere în armată și Suveranul țării.

Astăzi mai mult ca oricând sentimentul patriotic trebue să vibreze în inimile tuturor românilor, să jertfim totul pentru armată, care se confundă cu însăși națiunea și să avem deplină încredere în forțele noastre proprii.

Neamul nostru, care a luptat în decursul vremurilor cu atâtea greutăți, și-a croit singur soarta pe aceste meleaguri.

In forța lui de vitalitate, în credința în Dumnezeu, în vitejia legendară a soldatului, în bogăția pământului, dospit cu sângele strămoșilor, stă întreaga lui putere de rezistență.

Păstrând calmul necesar în fața evenimentelor internaționale, poporul român e hotărît să mențină și să apere pacea și drepturile lui vitale în acest colț al Europei.

Wistaria Sinensis cu 100.000 flori

Wistaria Sienensis sau Glycina este una din cele mai frumoase plante urcătoare adaptate climei noastre de câmpie.

Această plantă se desvoltă considerabil acoperind zidurile însorite cu ramuri cari pot ajunge la 20 m. lungime.

Inflorescențele apar în luna Mai și sunt în formă de ciorchine simplu. Florile asemănătoare fluturașilor sunt simple de culoare albastră-violet, albă sau bătute de culoare albă cu purpuriu sau violete cu alb.

Unele exemplare de Wistaria Sinensis obținute din semințe nu poartă flori, cele cu podoaba bogată de inflorescente sunt obținute prin butași sau altoi luate dela plante mame cari au multe flori.

In fotografie este reprezentat un exemplar de Wistaria Sinensis de 15 ani care înflorește în Cișmigiu. Această plantă are 1.655 inflorescențe fiecare ciorchine fiind format din cel puțin 60 flori totalul florilor este de 99.300; deci aproape 100.000 de flori.

După prima numărătoare numărul inflorescentelor părându-mi-se exagerat am întreprins o a doua numărare care a avut însă același rezultat.

REBHUHN

Restaurarea monumentelor Romei, opera lui Napoleon?

Străinii în trecere prin Roma admiră, pe bună dreptate, lucrările de urbanism ce se fac de câțiva ani și, grație cărora, Vestigiile Cetății antice a Cesarilor au fost scăpate de clădirile ce ascundeau panorama lor grandioasă.

In jurul acestor lucrări, d. Léandre Vaillot publică în **„Revue des Deux Mondes"** minunate **„Peisagii din Roma"** în care ne aduce aminte că, — amănunt oarecum uitat — restaurarea Romei imperiale e opera marelui Napoleon.

Intr'adevăr, în Octombrie 1810, învingătorul dela Austerlitz înzestra cu decret Academia din Saint-Luc cu un venit anual de 100.000 de lire, cu misiunea de a face săpăturile necesare: templul lui Castor și Pollu, pavagiul Căii Sacre (Via sacra), basilica lui Constantin, Arcul lui Titus, Coloseul, Thermele lui Iulian, Forul lui Traian și alte ruini importante.

Vizita d-lui Aurelian Bentoiu, ministrul justiției, la Inalta curte de casație

Cuvântarea d-lui prim-preș edinte Andrei Rădulescu. — Răspunsul d-lui ministru A. Bentoiu

Miercuri la ora 1 jum. d. a. d. Aurelian Bentoiu, ministrul justiției, a făcut tradiționala vizită de rigoare la Inalta curte de casație, însoțit de d. Ulise Vasilescu, secretarul general al ministerului de justiție.

D. ministru Aurelian Bentoiu a fost întâmpinat de d. Andrei Rădulescu, primul președinte al Inaltei curți și de înalții magistrați ai supremei instanțe.

CUVANTAREA D-LUI PRIM PREȘEDINTE ANDREI RADULESCU

In sala de consiliu a secțiunilor unite, după ce a prezentat d-lui ministru Aurelian Bentoiu pe înalții magistrați, d. prim președinte Andrei Rădulescu a spus următoarele:

Avem plăcerea și onoarea să salutăm între noi pe noul ministru de justiție. D-sa nu vine atât pentru a ne cunoaște, cât ca să păstreze o veche tradiție, fapt pentru care îi mulțumim. Distinsă personalitate juridică, d. ministru Aurelian Bentoiu a colaborat cu noi și cunoaște toate nevoile și toate dificultățile pe cari le întâmpină justiția.

Vremurile prin care trecem nu ne îngăduie însă alcătuiri de mari proecte și formulări de cele mai multiple. D. ministru al justiției, pe care îl cunoaștem, își va da silința ca în măsura posibilităților îngăduite de împrejurări să facă cât mai mult bine în golul ce se cere umplut.

In primul rând, ne gândim la înfăptuirea unificării legislative, atât de necesară azi și de o atât de mare însemnătate practică. Rugăm apoi pe d. ministru Aurelian Bentoiu să aibă în vedere organizarea judecătorească, înfăptuire care are încă nevoe de modificări și îmbunătățiri. Apoi îl rugăm să se gândească și la problema inamovibilității magistraților.

Cu prilejul ivit azi, exprimăm dșlui ministru al justiției o dorință: să se gândească la situația materială a magistraților în scopul de a asigura acestora, prin ea, independența.

Rugăm pe d. ministru să înlăture din discuțiunile făcute cu prilejul armonizării salariilor, comparația ce se face între magistrați și ceilalți funcționari de stat, deoarece situația magistratului este cu totul diferită de a celorlalți salariați publici. In această privință, Casația cere să i se păstreze situația de totdeauna și anume: consilierii Inaltei curți au avut întotdeauna salarii echivalente cu ale miniștrilor, iar în 1862, în timp ce miniștrii aveau un salar de 2500 lei, consilierii Inaltei curți primeau 3700 lei. Nu ridicăm numai un punct de vedere bugetar; nu este vorba de cifre și de bani, ci este vorba ce însuși prestigiul Inaltei curți de casație.

In al doilea rând, este vorba de situația înalților magistrați în organizarea statului. Suprema curte este supremă instanță. Deci nu pot fi făcute asimilări cu alte categorii.

Ne mai gândim la nevoia de a se reduce lucrurile inutile din formalismul procedural și la opera ce trebue îndeplinită pentru a mări încrederea în justiție.

Cunoaștem măsura în care d. ministru Aurelian Bentoiu iubește magistratura. Suntem deci convinși că va face tot posibilul să ne ajute în cererile noastre.

Exprim felicitări d-lui Aurelian Bentoiu pentrucă prin muncă și merite personale a ajuns la cea mai înaltă situațiune pe care cineva o poate avea în conducerea treburilor obștești. Dar pe lângă aceste felicitări pe care le exprim în numele înalților magistrați ai supremei instanțe, să-mi îngădui să-i aduc osebit felicitările din partea aceluia ce i-a fost profesor la facultatea de drept, care i-a apreciat capacitatea și care i-a prevăzut viitorul strălucit.

Răspunsul d-lui ministru Aurelian Bentoiu

Răspunzând d-lui prim președinte, d. ministru Aurelian Bentoiu a rostit următoarea cuvântare:

Domnule prim președinte,
Inaltă Curte,

Chemat în acest post prin Inalta încredere a Majestății Sale Regelui, vă mărturisesc că fac primii pași pe calea nouei însărcinări cu un sentiment covârșitor de răspundere în fața problemelor ce-mi stau înainte, spre a fi rezolvate. Nu voi face, răspunzând cuvintelor ce mi s'au adresat de d. prim președinte, o expunere de program. In permanent contact prin profesiunea mea de peste 20 de ani, cu justiția, îi cunosc îndeajuns nevoile. Voi face însă o necesară mărturisire de credință.

Voi încerca să fiu graiul prin care nevoile justiției să se exprime în totalitatea lor. Voi fi elementul de coordonare a tuturor sforțărilor spre mai bine. Voi fi munca necesară spre realizarea acestui mai bine.

Prin prisma acestui mod de a concepe rolul meu în fruntea ministerului justiției, desprind semnificația vizitei mele. Ea semnifică în primul rând ceeace este prin tradiție consacrat: expresiunea deferenței cuvenite supremei instanțe a țării în organizarea judecătorească. Sunteți suprema nădejde a împricinaților și paznicii dreptei aplicări a legii. Dar reprezentați în același timp și cea mai bogată experiență acumulată în permanenta preocupare de a asigura domnia legilor. Acestei prețioase experiențe mă adresez cu prilejul acestei prime luări de contact, într'o colaborare care începe, cerându-vă prețioasa dvs. contribuție, necesară la realizările ce trebue să vie pentru o cât mai deplină satisfacere a nevoilor justiției. Voi primi cu mulțumire propunerile și sugestiile dvs. în ordinea înoirilor pe care le credeți necesare în organizarea justiției, pentru promovarea cât mai deplină a intereselor ei și în ordinea morală și în cea materială.

In ordinea morală: dacă s'a putut spune între altele, în seria definițiilor date dreptului pozitiv, că acesta ar fi un minimum etic necesar conservării soicetăților omenești, apoi cred că acest scop nu poate fi atins, decât prin năzuința celor ce slujesc justiția, la un maximum etic. Aceasta a fost în trecut în tradiția magistraturii noastre blazonul, nobletea ei, aceasta trebue să rămână în viitor năzuința cea mare. Pentru a-i face posibilă realizarea, *cred în necesitatea unei magistraturi independente, moralmente și materialmente.*

Cred, deasemenea, că prin rolul proeminent al acestui corp de eiltă, este neapărat necesar să i se pună la îndemână cadrul adequat prin *înzestrarea instantelor cu localuri proprii și cu biblioteci suficiente.*

D. ministru AURELIAN BENTOIU

Intr'un cadru de preocupări mai limitat, dar de o însemnătate ce nu poate fi de nimeni negată, este *necesitatea clădirii unui palat de justiție în București* care să corespundă cerințelor. Nevoia e veche. Au cunoscut-o și predecesorii și au fost permanent preocupați de împlinirea acestui gol. Dar fiindcă mai ales în arhitectură nu se poate clădi numai cu intenții, și din cauza împrejurărilor economice și financiare și a necesităților crescânde ale statului în alte sectoare de activitate, mijloace nu s'au putut găsi, preocuparea nu s'a putut realiza până astăzi. Intrevăd posibilitatea apropiată și aceasta prin meritul predecesorilor mei, care au creat sursa necesară de venituri, ca acest gol de toată lumea simțit să fie împlinit.

Am credința că este posibil prin sprijinul Majestății Sale Regelui, în Inalta atențiune a căruia magistratura și nevoile justiției țin un loc deosebit și meritat, să facem să se lege pe veci numele Marelui nostru Suveran, de *înzestrarea justiției cu un nou palat care să fie o podoabă a Capitalei și a țării.*

Vă mulțumesc, domnilor Inalți magistrați, mai dinainte, pentru sprijinul și colaborarea prețioasă și necesară.

Vă mulțumesc călduros, domnule prim președinte, pentru cuvintele ce mi-ați adresat atât în numele dvs. personal, ca fost profesor al meu, cât și în numele Inaltei curți.

Ținutul Someș a donat o bisericuță ținutului Bucegi

In conferința rezidenților regali ținută acum câteva zile la Brașov, între alte chestiuni s'a discutat și problema unor schimburi de bunuri materiale între mările unități administrative, — ținuturile, — închegându-se astfel legăturile existente și indistructibile de unitate sufletească între provinciile diferite ale țării.

Ca urmare a acestei hotăriri, d. prof. George Alexianu rezidentul regal al ținutului Bucegi, a rugat ministerul de interne, să aprobe înțelegerea intervenită între rezidența regală a ținutului Bucegi și a ținutului Someș și anume ca în schimbul unei bisericuțe de lemn din străvechea așezare românească, a județului Cluj, — Zimborul, — biserică ce va fi reconstruită într'una din comunele ținutului Bucegi, acest ținut va construi pe cheltuiala sa o școală în regiunea ce i se va indica, în ținutul Someș.

D. Mihail Ghelmegeanu ministrul internelor, văzând înaltul scop moral și național al acestei propuneri, a aprobat cu căldură înțelegerea intervenită între cele două ținuturi.

In consecință, ținutul Bucegi va începe în curând construirea unei școli primare în conformitate cu planurile date de ministerul educației naționale și lucrată de serviciul arhitecturii ținutului.

Noul local de școală, va fi construit într'o comună din țara Motilor din cuprinsul ținutului Someș. In acelaș timp, s'a început demontarea bisericuței de lemn din Zimborul care va fi transportată la Bucegi spre a fi reconstruită în cuprinsul acestui ținut.

In corespondența avută între cele două ținuturi pentru rezolvarea acestei probleme, d. Coriolan Tătaru, rezidentul regal al ținutului Someș, închee astfel adresa prin care mulțumește d-lui prof. G. Alexianu rezidentul regal al ținutului Bucegi pentru darul făcut ținutului Someș:

„Biserica de lemn trimisă de Ținutul Someș va reaminti tuturor dârzenia de luptă izvorâtă din țările de credință a Românilor ardeleni, aici, la granița de Apus a țării pentru totdeauna întregite, școala dăruită ca schimb de către ținutul Bucegi, va fi pentru toți o mărturie luminoasă și plină de toate înțelesurile fecunde ale convingerii noastre neclintite că „soarele românismului la București răsare".

Arhitectura nouă a Germaniei

CONFERINȚA DELA INSTITUTUL GERMAN PENTRU ȘTIINȚĂ

In cadrul ciclului de conferințe ținute la Institutul german pentru știință din str. Vasile Lascar 43, d. Herman Ginzel (Köln-Bukarest), a vorbit Miercuri în fața unei numeroase asistențe de față fiind d-nii: ministru Fabricius d. Gh. Brătianu, M. Manollescu, V. Kerciu, prof. Caracostea, etc., despre arhitectura nouă a Germaniei, arătând că în mijlocul celor mai grele timpuri, Germania a realizat marile proecte de construcții ale partidului, ale statului și comunelor, întrupând noua atitudine a națiunii, socotind aceste construcții ca mărturii pentru vremuri îndelungate. Arhitectura a avut un rol mare în mișcarea național-socialistă și o campanie de construcții a fost rezultatul, exprimând și de astă dată o mare cultură, întocmai ca arhitectura egipteană, elenă și romană. Spiritul creator a fost redeșteptat și opere însemnate și grandioase au fost făurite de o pleiadă de tineri arhitecți însuflețiți de imperativele timpului prezent.

Punctul de plecare în arhitectura nouă a fost până într'un anumit grad, activitatea clasică a arhitectului german Schinkel din sec. XIX. care s'a inspirat din cercul de forte heleno-germanice. Noua arhitectură nu este însă o imitație, ci a izvorât din necesitatea de a ridica pentru scopurile Statului, simbolurile de piatră ale unei noui ideologii și comunități. Destinația construcțiilor a pus pe arhitecți în fața unor perobleme multiple și cu totul noui.

Cu proecțiuni conferențiarul a arătat apoi construcțiile făcute de stat și partid la München, Nürnberg, Berlin, Augsburg, Saarbrücken și Vogelsang (Eifel), creațiile unor arhitecți ca Koch, Speer și alții. Menționează că cele mai însemnate construcții: Privire spre Templul de onoare (Garda veșnică) din München, Arena de apel a formațiunilor din Nürnberg, Reichskanzlei din Berlin, sala de ședințe ,cabinetul Führerului.

Adunarea generală a ialomițenilor

Asociația generală a ialomițenilor, invită pe membrii săi să ia parte la adunarea generală ordinară și extraordinară care se va ține în ziua de Duminică, 19 Mai, orele 10 dimineața în sala de sus a restaurantului „Helvetia" din strada Câmpineanu nr. 8.

Emisiuni românești pe unde scurte

Incepând din noaptea de 15 Mai, ora 24, se va difuza un program românesc, pe unde de 32,4 m., în fiecare noapte și la aceiași oră. Iată o veste bună — o înfăptuire pe care radioamatorii o așteptau de mult.

Utilitatea emisiunilor pe unde scurte — în general, pentru o țară oarecare — este astăzi pe deplin demonstrată.

Punând în joc puteri reduse — asvârlind în văzduh, puțini kilowați — se pot acoperi distanțe colosale.

Prin aceasta, cheltuelile de investiție și întreținere, ale emițătorilor, scad simțitor și simplifică în aceeași măsură, opera de difuzare radiofonică, a culturii și propagandei.

Acest atribut remarcabil, al undelor scurte, a fost evidențiat și pus în valoare de experiența emițătorilor amatori — și dacă aceasta ar fi singura performanță meritorie, a amatorismului, încă ar trebui să-l păstrăm o recunoștință neîngrădită. In primii ani de radiofonie, societățile de radio și-au împărțit și au folosit exclusiv, undele denumite astăzi „mijlocii" și „lungi", cuprinse între 200—2000 m. Undele de sub 200 m. pe care, astăzi, le numim „scurte" — fiind socotite improprii pentru emisiuni — erau lăsate la dispoziția emițătorilor amatori, obligați să părăsească gamele „broadcasting"-ului obișnuit.

De nevoie, amatorii au pornit la lucru, căutând să exploreze domeniul undelor scurte, în care erau tolerați — și au ajuns la concluziuni care frizează de aproape senzaționalul: câțiva wați și instalații puțin costisitoare ajung pentru a stabili legături între emițători și ascultători separați cu sute și mii de kilometri.

Asemenea performanțe au avut darul să stimuleze amatorismul de emisie. In toate țările civilizate, emițătorii amatori s'au luat la întrecere să improvizeze instalații de emisie și recepție, mai perfecționate — și să stabilească legături mai îndepărtate. Rezultatele acestei rodnice activități private, au fost în curând, atât de categorice, încât conducătorii organizațiilor oficiale, de radiodifuziune, au trebuit să-și recunoască ușurința cu care calificase cândva, drept arid, domeniul undelor scurte. A urmat o expropriere parțială a emițătorilor amatori: li s'a interzis lucrul în oricare punct al gamei de unde scurte și li s'au pus la dispoziție numai câteva bande pe care le păstrează și astăzi.

Undele scurte au fost repartizate stațiunilor de emisie din lumea întreagă, care le folosesc din plin, atât pentru rațiunea arătată, cât și pentru un al doilea motiv la fel de important: recepția acestor unde este foarte puțin — aproape insensibil — turburată, de paraziții atmosferici.

Una dintre problemele rămase — în ce privește găsirea unei soluții mulțumitoare — în același stadiu ca și la începuturile radiofoniei, este desigur aceea a turburării vehemente uneori, a audițiilor radiofonice, de către electricitatea din atmosferă. Ziua, și vara în special, audițiile pe unde mijlocii și lungi sunt aproape imposibile, pentru posturile mai depărtate. Singurul refugiu — cu audiții tihnite, pe deplin mulțumitoare — îl oferă domeniul undelor scurte.

Iată al doilea motiv pentru care instituțiile radiofonice, de stat, se întrec astăzi să organizeze și să alimenteze cu programe îngrijite, emisiunile pe unde scurte.

*

In particular, pentru țara noastră, organizarea unui serviciu regulat, de emisiuni pe unde scurte, prezintă o importanță specială. Din motive pe care nu este cazul să le amintesc aci, posibilitățile de difuzare ale programului românesc, pe unde mijlocii și lungi — sunt destul de reduse. In conformitate cu planul de la Lucerna și deoarece repartizarea stabilită la Montreux a fost amânată sine die — avem la dispoziție trei unde care prezintă oarecari inconveniente:

1) Unda de 364,5 m. (823 kHz.) a emițătorului din Capitală este încadrată de două emisiuni puternice — una italiană și alta rusească — așa că la oarecare distanță, impune receptorului o selectivitate imposibilă. Mai pe românește, aceasta înseamnă că, programul difuzat din București nu poate fi ascultat decât cu aparate perfecționate, deci scumpe — altfel zis, nu este la îndemâna celor mulți, echipați cu aparate modeste și cari, mai mult decât alții, au nevoie de acest program.

2) Unda de 1875 m. (160 kHz.), a emițătorului național este folosită în comun cu un post olandez — ceeace face ca, la distanță mare, emisiunea Bodului să fie întovărășită de un șuerat supărător.

3) Unda de 212,6 m. (1411 kHz) a Chișinăului este improprie pentru bătăi prea mari.

In aceste condiții — până la o ameliorare a condițiilor de difuzare, ale programului românesc — undele scurte oferă o soluție excelentă pentru asigurarea unor recepții bune, la distanță mare.

Iată de ce îndrumătorii radiofoniei românești merită laude neprecupețite, pentru completarea rețelei de emițători indigeni, cu un post cu undă scurtă.

Ing. I. C. FLOREA

Noul post de emisiune a fost inaugurat Miercuri seară

Cuvântarea d-lui ministru Constantin Giurescu

Miercuri seară, la ora 24, s'a inaugurat noul post de emisiune pe unde scurte, construit în întregime de inginerii Societății române de radio-difuziune.

Emisiunea s'a deschis prin cuvântul d-lui *Constantin Giurescu*, ministrul propagandei naționale, care a spus:

Luând cuvântul la această inaugurare a postului românesc de radio-emisiune pe unde scurte, trebue să mărturisesc, din capul locului, un sentiment de mândrie și de bucurie.

Mândrie, deoarece e vorba de o creație românească, săvârșită de ingineri români, într'un timp scurt, făcându-se astfel încă odată dovada capacității noastre tehnice.

D. ministru GIURESCU in fața microfonului

Bucurie, pentru faptul că avem încă un mijloc de legătură, din cele mai perfecte, între românii de pretutindeni, dinlăuntrul și din afara hotarelor, precum și un mijloc de lămurire a tuturor celor ce se interesează de țara și neamul nostru.

Mulțumită acestui mijloc, vom putea vesti atât unora cât și celorlalți, ceeace se lucrează la noi în multe laturi ale vieții naționale. O vom face spunând adevărul și numai adevărul, fiindcă nu ne temem de el, fiindcă nu avem ce ascunde, fiindcă, din vechi, adevărul a fost întotdeauna un statornic prieten și aliat al nostru.

Vom putea arăta pe această cale, tuturora, zi de zi, faptele noastre, gândurile noastre, credințele noastre.

Și vor da astfel seama cu toții de munca stăruitoare și ordonată care se desfășoară azi pretutindeni, pe întreg cuprinsul României.

Munca pe ogoare, țintind, împotriva vremii protivnice și a greutăților tot mai mari, să nu rămâie nici o brazdă de pământ nelucrată.

Munca în fabrici, unde am ajuns să creiem produse de tot felul, dela locomotivele uriașe și armamentul modern până la produsele industriei electrice, împlinind astfel și cele mai îndrăznețe speranțe ale înaintașilor.

Munca în școli, în laboratoare și în ateliere, unde tineretul nostru învață și își sporește puterile sufletești, pregătindu-se pentru opera de creație, în slujba țării și a Regelui.

Munca, în sfârșit, în domeniul pregătirii militare, unde fiecare zi ce trece, înseamnă un adaos de forță, un echipament mai complet, un armament mai puternic.

Își vor da seama apoi, cei ce ne ascultă, că țara întreagă este astăzi un singur suflet și o singură voință, că toți își îndreaptă privirile, cu încredere, cu recunoștință și iubire spre Regele nostru, spre Cârmuitorul nostru. El ține cu mână sigură cârma vasului, ochiu-I agerpătrunde departe, prin ceață, iar voința Lui întărește și dă nădejde tuturora. Toți Îl vor și Îl socotesc al lor deopotrivă: plugarii cei mulți ale căror greutăți El le-a ușurat, învățătorii, din armata cărora — după Inaltul Său cuvânt — ar fi vrut să facă parte dacă soarta nu hotăra altfel, scriitorii și artiștii, care astăzi mai mult ca oricând găsesc înțelege și prețuire, lucrătorii pe care-i ocrotește și de a căror viață se îngrijește de aproape, ostașii cari văd în El pe marele comandant, pe făuritorul armatei moderne, înzestrate așa precum cere vremea. Toți Îl vor și El este al tuturora. Căci pentru toți a avut un cuvânt de înțelegere, un îndemn, un sprijin și mai presus de toate o înfăptuire.

Cei zece ani de domnie stau sub semnul faptei, sunt ani de creație, din cei ce atârnă greu în cumpăna istoriei.

Strânși uniți în jurul Regelui, românii toți sunt hotăriți să apere cele două bunuri fără de care un popor nu poate trăi: pământul și onoarea.

O spunem de aci încăodată, tari pe dreptatea noastră și pe hotărîrea noastră de a lăsa urmașilor hotare neștirbite și cinste neîntinată.

Trăiască pururi România, Trăiască Regele!

După cuvântarea d-lui ministru Constantin Giurescu, a urmat un program de muzică variată, executat de d-na Nadia Chebap, la pian, și de orchestra Dinicu.

S'au cântat apoi Imnul Frontului Renașterii Naționale și „Ruga".

A urmat jurnalul radio cu informațiuni pentru străinătate.

D. ing. N. Petrașcu, directorul serviciului tehnic al Societății de radio a spus:

Acest post pe unde scurte a fost creiat pentru a da putință românului celui mai îndepărtat de patrie să audă cât se poate de clar și bine cuvântul românesc.

Emisiunea de astăseară a fost o emisiune de probă.

Așteptăm acum părerea ascultătorilor cu privire la claritatea acestei emisiuni.

Emisiunea s'a încheiat cu Imnul Regal.

Cererile supușilor străini la ministerul muncii

Ministerul muncii aduce la cunoștință că nu primește cereri pentru supușii străini decât dacă sunt prezentate de cei direct interesați sau prin avocați imputerniciți cu procură.

De asemenea nu dă informațiuni în legătură cu aceste cereri decât aceloraș persoane.

Cei cari vor prezenta cereri sau se vor interesa ori vor interveni în favoarea supușilor străini, fără a avea calitatea arătată mai sus, vor fi dați publicității prin ziare.

Așii sborului au ochii albaștri?

Curioasa constatare a unor medici experți din Franța

Unii experți medicali din Franța au stabilit, după cum ne informează un cotidian parizian, o serie de mărturii științifice care, după nenumărate experiențe, le-a îngăduit să determine tipul fizic al pilotului de luptă ideal

Concluzia lor e formală: aproape toți bunii piloți de vânătoare au ochii albaștri.

Sunt, firește, și excepții ce confirmă regula: și ochii căprii sau negri. Sub raportul puterii de luptă, al repeziciunii și al neatârnării, experții sunt convinși că așii cu ochii albaștri bat însă orice record.

Cauzele dezastrului Poloniei

Un remarcabil articol al unui fost ministru polon

La Paris a apărut de puțin timp revista Wiadomosci Polskie polityczne i literackie, *organ al emigranților polonezi, care publică în primul număr un remarcabil articol datorit d-lui* Ignacy Matuszewski. *Autorul articolului a fost multă vreme reprezentantul Poloniei la Budapesta, în calitate de ministru plenipotențiar. Inapoiat în Polonia, a ocupat demnitatea de ministru de finanțe. Războiul l-a găsit în calitate de președinte al Băncii de Credit Urban Ipotecar din capitala polonă, situație pe care o ocupă în ciuda atitudinii sale de opozant față de regimul ce conducea țara în acel moment.*

Expunerile d-lui Matuszewski ne îngăduie să aruncăm o privire în adâncul vieții polone, a structurii ei politico-sociale și economice. Prin imagini și formulări plastice, d-sa ne dă o icoană de o surprinzătoare putere și sinceritate. Venind dela un om care a luat parte la conducerea statului și a fost unul din beneficiarii ei, ea constitue un adevărat mea culpa al clasei conducătoare, frământată de conștiința greșelilor și păcatelor ei.

Iată ce scrie d. Matuszewski:

Una din cauzele slăbiciunii Poloniei, spune d. Matuszewski, — a fost sărăcia. Nu a fost decât una din ele, dar nu cea mai neînsemnată. Am văzut aceasta în orașele lipsite de artilerie antiaeriană, care să le apere de moartea cele veneа din cer; am văzut-o în spitalele care nu aveau fești pentru bandaje, în oștirea care nu avea avioane aproape de loc. Peste un milion de copii erau lipsiți de școală și la o suprafață de 388 de mii de km. pământul Angliei, și nu e mult în asemănare cu anii de pace de cari s'a bucurat Franța sub Ludovici; e un crâmpei din secolul pe care l-a trăit Germania, fără năvăliri de oști străine în țară.

Dar în această scurtă primăvară de 18 ani, mugurii au țâșnit cu atâta putere elementară în toate direcțiile vieții naționale, forțele și talentele noastre au egalat ori au întrecut chiar uneori pe ale altor neamuri, în mii de domenii ale tehnicei, ale inventivității și organizării, încât asupra întregei vieți polone apăsa sentimentul permanent al sărăciei, ca un lucru revoltător și insuportabil. O mică păstoriță, învelită cu o năframă subțire, udată de ploaie, și zgribulită, păzind câteva văcuțe costelive ce pasc pe un câmp înțelenit, — iată simbolul viu și involuntar al țării. Cu ochii naivi de copil, ea privește în ochii noștri, cu o expresie de multă imputare.

CAUZELE SARACIEI

Cauzele sărăciei noastre erau inevitabile și în afară de voința noastră. Dar mai erau și altele al căror izvor se găsea în noi înșine, în voința noastră. Cea mai însemnată dintre acestea, mi se pare că era împărțirea societății polone într'o tabără de privilegiați și în alta de nedreptățiți, în tabăra celor cărora li-se acordaseră condițiile necesare desvoltării lor și în tabăra celor cărora aceste condiții le erau refuzate. Acest proces al privilegiilor și al nedreptății a continuat cu toate schimbările și fluctuațiile, sub toate regimurile și sub toate luptele politice, indiferent de cine se găsea la cârmă, și de cine edicta legile. Era un proces mut și latent.

Exista un pact tacit, nescris, de a nu desvălui țării acest proces. In ciuda lui, se ridicau uneori voci izolate, dar ele răsunau în pustiu. In subconștientul societății polone, acest proces își urma cursul înainte. Mersul lucrurilor era mascat cu îngrijire; uneori ele erau instinctiv exagerate, altădată bagatelizate, încât în mintea clasei intelectuale, icoana realității corespundea dorințelor ei, dar era departe de adevăr.

NERENTABILITATEA AGRICULTURII

Cine putea să-și dea seama și cine putea să știe că una din principile de căpetenie ale crizei economice din Poolnia a fost urcarea taxelor, prin revalorizarea lor la nivelul aurului în anul 1928, dispoziție astăzi cu totul uitată? Cine mai știe azi în Polonia că provincia pentru care fiecare sătean din Polesia mlăștinoasă și fiecare babă din Kurpiow-ul nisipos plătea câte un supliment cuprins în prețul unei potcoave sau al unui cui era Silezia ceea bogată, înviețuită în fumul coșurilor de fabrici?

Procesul acesta își urma cursul înainte cu putere irezistibilă, pentrucă pătura intelectuală polonă identificase interesele ei cu interesele burgheziei dela orașe, cu ale birocrației, cu ale asociațiilor profesionale, cu ale cartelurilor, — dar mai ales cu interesele birocrației. Cu îndărătnicie ea încerca să-și întemeieze prosperitatea pe lipsa de rentabilitate a agriculturii, pe desmoștenirea și exploatarea țărănimii. Pilsudski a declarat odată că a dat luptă cu biurocrația în două rânduri și că a pierdut bătălia în amândouă rânduri. El socotea că acestea au fost înfrângerile cele mai grave din tot cursul vieți sale. Am considerat atunci și consider și acum că în aceste cuvinte ale lui Pilsudski vorbește sentimentul nelămurit că această clasă funcționărească a pricinuit Poloniei, cu tot patriotismul ei de netăgăduit, un rău enorm de mare.

FRAZEOLOGIE ȘI MINCIUNA

După părerea mea, răul acesta consistă în faptul că prin slăbirea păturei atât de însemnată a micilor producători independenți, se slăbea însuși statul nostru. Acest rău mai stătea în faptul că se făceau silințe de a se ascunde în fața conștiinței noastre proprii, în fața maselor și a națiunii întregi cauzele și faptele reale, motivele și scopurile acțiunilor noastre, învăluindu-le în praful unei frazeologii mincinoase. Moștenitorii lui Pilsudski au uitat ideile lui. Ei au devenit expresia cea mai tipică a atotputerniciei biurocratice, ei au agravat minciuna care se afla la temelia economiei polone și au împins-o până la caricatură. Ei au mărit până la proporții uriașe înșelăciunea care exista și mai înainte. Și în această lucrare a lor, ei n'au întâmpinat decât o rezistență minimă.

Este surprinzător cum prin orice metode și cu orice sforțări se urmărește același scop de a capta și de a modela psihologia și mentalitatea aproape a întregei clase intelectuale. Toți, cu puține excepții, spuneau, în fond, același lucru, fără considerare la felul cum îl spuneau. Atitudinea care, în intruniri publice în fața sătenilor striga contra „boerilor", împiedeca posibilitatea formării unui front unic agrar și, amăgind pe oameni cu făgăduiala împărțirii marilor moșii, abătea atențiunea lor dela ideea, de o sută de ori mai însemnată, a repartiției veniturilor; el îi dezarma politicește, dezbinându-i.

Ignacy Matuszewski

(Va urma)